

ΡΟΜΗΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννακόσια τρία,
δράσις και φιλοπατρία.

Δέκατον κι' όγδοον μετρούντες χρόνον
'στην γυν' εδρεύομεν τών Παρθενώνων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ'εύθειας προς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—όκτω φράγκα εϊναί μ'όνο.
Γιά τά ξένα δωos μέρη—δέκα φράγκα και 'στό χέρι.

Δώδεκα μινός 'Απρίλιu,
όπου βγαίνει τó τριφύλι.

Πούτος ένεννία κι' έπτακόσια κι' έξη
κι' εις άγώνας ίππων ό λαός ός τρέψη.

"Ας τó μάθουνε κι' οι 'λίγοι κι' άς τó μάθουν κι' οι [πολλοί...]

Έκτος τόμος έξεδόθη Φιλοσόφου Φασουλή.
Μά κι' αυτός ό νέος τόμος μ' έλα τάλλα μας βιβλία
και 'στό σπ'ητι μας πωλείται και 'στά βιβλιοπωλεία.

Φασουλήs και Περικλέτοs, ό καθένας νέτος σκέτοs.

Π.—Χριστός άνέστη, Φασουλή...
Φ.— Χριστός άνέστη, βλάμη...
φέρτε κρασί, μωρέ παιδιά, και κάμποσο σαλάμι,
σε χόρτα να καθίσουμε,
να πιούμε, να μεθύσουμε,
κι' ή κλασικαίς ή μύτικαs μας να γίνουμε παντζούρια,
κι' έπειτα φάρα τά σπαθιά και φάρα τά χαντζούρια.

Φ.— Πάσχα Κυρίου, Φασουλή,
κι' άλληλήτó και κτύποι,
μά δέν 'σκοτώθηκαν πολλοί
κι' έχω μεγάλη λύπη.

Φ.— Πάσχα Κυρίου και χαρά,
πλήν δέν εδρόντησαν πυρά
σαν πέρσιν, σαν και πρόπερσιν 'στην πόλιν τής Παλλάδος,
την δόξαν τής Ελλάδος,
διό θρηνώ την σήμερον όσαν 'Ιερεμίας
τόν ζήλον του Γεννήσαρλη και τής 'Αστυνομίας,
πού τούς Ρωμηούς δέν άφησαν, βρέ Περικλή, κι' έφρότος
να σκοτωθούν αδελφικώς και να σφαγούν άνέτως
μέ μάγιασαν άμφιστομον και μέ κουμπούρας βόλι,
κι' έτσι δέν εκατάλαβαν Λαμπρήs πώς είναι σχόλη.

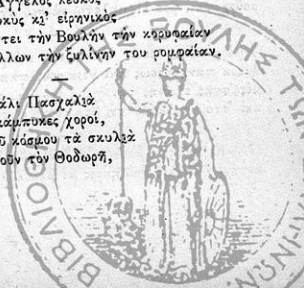
Π.—Πάσχα Κυρίου, Φασουλή, κι' όμόνοια κι' άγάπη
μέ πόλεμον χιμοχαρή και μέ μπαλιτá χασάπη.
Πάσχα μεγάλον και σεμνόν,
πού βρόντιον σε τρομάζουn,
και σαν τού Πάσχα τόν άμύn
Σταυραστοί σε σέχουn.

Φ.—Πάσχα Κυρίου, Περικλή, φιλιά, λαμπάδες, φώτα,
πού μέ χιλιάδες εκατό και πλέον βαρελότα
πολεμικαίς έπλήρωσαν του κράτους άποθήκας,
κυρτόντες περιφρανείs κατ' άλλοπίστον νίκας,
κι' έγέμισαν τάμπάρκι μας μέ πυρομαχικά
και μ' έπλα φονικά,
και χάρις 'στον Γεννήσαρλη και 'στην 'Αστυνομία
ό Ντεληγιάννης κι' άπ' αυτά θά καν' οικονομία.

Π.— Πάσχα, θριαμβος πολύs,
πανηγύρι σε δαρωνάνας,
'πήγανε κι' οι Βασιλείs
'στους πάντα 'στους στρατώνας,
κι' είπαν κι' άκουσαν άστυα μέ πιπέρι και μ' έλάτι
και τούς 'ρωανάκων σπολλάτη.

Φ.— Πάσχα, πού κι' ό μπαμπαλιs,
άρας πύλαs τής Βουλής,
όσαν 'Αγγελιοs λευκόs
και γλυκούs κι' ερηνικώs
άγρυπνος παρασουλάττει την Βουλήn την κερυαίακιν
κροδονόμενος και άλλων την ζυλίην του ρωμαϊακιν.

'Ερι πάλι, Παχαλιά
κι' ελικάμπικες χοροί,
και τού κάσιν τά σκληλά
χαιροτοβόν τόν Θεοδωρή,

πού κατήργησε τὸν φόρον τὸν δυσφόρητον τῶν σκύλων
πρὸς χάραν τῶν κυνοφίλων.

Πλὴν θεσμὸν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν γέροντα κηρύττει
κι' ἡ σκιά τοῦ Γκιουλῆ ἐκείνου, προσφιλοῦς μου μακροῖτι.

Π. — Πάσχα, φόρα τῆς κομπόσυρας,
Πάσχα λάμπου καὶ μαμακίρου,
πού δὲν βλέπομε τῆς μοῦρας
τῶν ἁγίων μας πατέρων.

Πάσχα νέον καὶ φριδρόν,
καὶ τὴν σκόνη τῶν ἐδρῶν,
πεῦ καθίζουσι οἱ σατῆρες,
τὴν σκουπιζοῦσι οἱ κλητῆρες.

Ποῦ τοῦ Ράλλη τὸ κουδοῦνι ;
πού τὸ τρέμον τὸ πηγοῦνι
Μπερτοδούλων, Μπερτολιδίων,
καὶ ρητορικῶν σειρήνων ;

Ποῦ τῶν νόμων λειτουργίαι ;
πού Λιμπρίτη Στρατηγίαι ;
πού καὶ Στόλοι καὶ Στρατοὶ
καὶ σταφίδων κοπετοὶ ;
Πάντα τέφρα, στάκτη στάκτης,
πάντα λόγων καταρράκτης,
κι' ὑπὸ χάρτινον σωρὸν
ἀνεπαύθη πρὸς καιρὸν
ὡς ὑπὸ σκιάν ἐλάτης
Θεοδώρης ὁ Στρατηλάτης.

Φ. — Πάσχα νέον, θεῖον πνεῦμα 'στῶν Ἑλλήνων τὰ κεφα-
Πάσχα, ποῦχσαν πολλοὶ [λιξ,
μέ τὸν γέρο μπακαπαλι
καὶ ταυγὰ καὶ τὰ πασχάλια.

Πάσχα, δοῦρα 'στὴ γωνιά μας,
κι' ἄ; ἀνάψωμε φωτιὰ
μὲ τῶν νόμων τὰ χαρτιά
καὶ νὰ ψήσωμε τῆρνιά μας.

Πάσχα, πάλι κοκορέτσι:
φάτε καὶ τρυφήσετε,
καὶ σὲ γείτονας κοτέτσι
κόττα μὴν ἀφήσετε.

Πασχαλιά, ζωὴ καὶ κόττα,
χειλὴ γλυκοφιλημένα...
δώστε μας τὰ βαρελόττα,
δώστε τὰ καταγεμένα.

Πλήττω δίχως βαρελόττα καὶ δὲν νοιώθω Πασχαλιά...
μοῦρχεται, βρέ Περικλέτο, νὰ σοῦ χρίσω τὴν κοιλιά.

'Ἡμέρα πανηγύρεως Ἑλληνικῆς εὐθύμου,
ἡμέρα πανηγύρεως καὶ γεγὰ σου, παπαρούνα μου...
μὲς 'στὴς εἰρήνης τὴν χαρὰ τροχίω τὸ σπαθί μου
καὶ 'στοῦ πολέμου τὴ βοή τροχίω τὴν πατοῦνα μου.

Π. — Κι' ὅπταν ἦλθε κι' ἡ δοῦς τῶν Γερμανῶν Πριγκίπων
ἀντήχ' ἡ πόλις τοῦ πυρὸς μὲ βαρελότων κτύπον,

κι' ἡ θεία κόρη τοῦ Διὸς ὑπὸ σκιάν λαβάρων
ἐσήκωσε τὸ δόρυ,
καὶ τῆς Βουλῆς ἡ φαμπρίκα πολλὴν κατὰ βαρβάρων
παρλάταν μὲς ἑδώρει,
κι' ἐθαύμασαν τέφρατά μας κι' οἱ δῆο Καίξερνοι
καὶ ντονερέτες κρᾶζαντες ἀπῆλθον ἐν εἰρήνῃ.

Κι' ὁ Κάίξερ τοὺς ῥώτησε μὲ τρόπο, χασομέρη,
πῶς ἔπεσαν καὶ τίδανε καὶ 'στὰ δικά μας μέρη,
κι' ἐκεῖν' οἱ δύο γελαστοὶ
ἀπήντησαν Γερμανιστοὶ:

'Ἰδαμεν Παρθενῶνεν,
Οὐσσάρεν οὖντ Δρακόνεν,
οὖντ Στρατηγῶν γαλόνεν,
σπαθάτεν οὖντ κανόνεν,
κι' ἐφάγαμε καὶ σκόνεν.

Φ. — Πάσχα, φρόνημα γενναῖον
κι' ἐορτὴ Παναθηναίων,
πού τῆς Ἀθηνᾶς τὸν πέπλον τὸν σηκῶνεν καννηφόρακι
Φραγκολεβαντινῶν κόρκις,
καὶ κομπᾶς σεισοσυγῶν
καὶ νυμφίους κυνηγῶν.

Πάσχα, χάσκα κεχνηναίων,
κι' ἐορτὴ Πανθηναίων,
καὶ φιλαράγιοι βρακκάδες μὲ γαρούφαλο 'στ' αὐτί,
ὅπου γρήγορα κι' αὐτοὶ
'στὸν Φραντζέζο τὸν Τρουζιέ θὰ συγκαίωσαν τακτικὰ
νὰ τοὺς μάθῃ, Περικλή, ν' ἀπαγγέλλουν Γαλλικὰ,
καὶ τῆς πρὶν φοῦ φοῦ λὰ βράκκας νὰ ξεχάσσουν τὰ χρόνια
καὶ νὰ παίζουσι κομφοδίσι τοῦ Μπισσῶν εἰς τὰ σάλωνα.

Π. — Κι' ἐγὼ μὲς 'στὴν Ἀκρόπολι συλλογιζόμενος μ' ἔπικα
κι' ἐκεῖ πολλοὺς εὐρήκα,
κι' ὄνειρευόμενα ζυπνὰ παρὰ τὸν Παρθενῶνα
τοὺς τωρινούς μας τοὺς καιρούς καὶ τὸν χρυσοῦν αἰῶνα,
καὶ δύο νίκας μ' ἔκετασι προσειδα κεχνηναίων
τὴν ἄπτερον τὴν παλαιάν, τὴν περωτὴν τὴν νέαν,
ἀλλὰ κι' ἐκείνον ἐβλεπα τὸν γλυπτὴ τὸν Φειδία
κι' ἐσκάλιζε σὲ μάρμαρο τὸν Θεοδώρη τὸν Δία.

Κι' ὅλος τῆς Ἀκροπόλεως συνεκονεῖτ' ὁ βράχος
κι' ἀντήχουν νικητῆρας πομπῆς καλλιτεράνων,
κι' ὁ παλαιὸς Θεμιστοκλῆς ὁ Σαλαμινομάχος
ἀλαμπρατσέτα πῆγανεν μετὰ τοῦ Καραπάνου,
κι' ἐκούτταξο τοῦ Στόλου μας τὰ θαυρηκὰ φρενῆρης,
ὅπου παρέπλεαν ἀργὰ μὲ παλαιὰς τριήρης.

Κι' ἐφλοισβίαν τὰ κύματα πελάγους κυανοῦ,
καὶ πλήρης δόξης καὶ τιμῆς
ἡ Περιοκτόνος Σαλαμίς
τὰ τρώπαια τῆς ἔλεγε πρὸς τὸ Καραμπουρνό.

Κι' ἐστεφανάνετο μ' ἀρούρι θαλασσομάχος Ἄρης,
κι' ἀνομικτὰ μὲ δόρατα καὶ Περσικὰ κιδάρεις
ἦσαν καὶ πλῆθος ἀστακοὶ
πραγματικῶς ὀρεκτικοί.

•Ο γέρος ὁ Δημοφελῆς
ἄγγελος φάλαξ τῆς Βουλῆς.

Κι' ἐσκίρτων Ὀλυμποι Θεῶν καὶ τὰ βουνὰ τῆς Ἰδῆς
κι' ἠ κνίσσα τῶν κοκορεσιῶν ἀνέβαινε ἦψιλά,
κι' ὁ δίκαιος ὁ παλαιός, ὁ μέγας Ἀριστείδης,
μπράτσο κι' αὐτὸς ἐπήγαγε μετὸν Ζυγομαχῆ,
κι' ὠμίλου σοβαρότατα περὶ δικαιοσύνης
καὶ ρουσπετιῶν παντοειδῶν τῆς νέας Ρωμωσύνης.

Καὶ στρατηγοὶ τῶν παλαιῶν μετὸς σημερινούς,
συζητητὰς δεινούς,
περὶ τῆς Διοικήσεως τῆς Γενικῆς πολλὰ
ἐλάλου σιγαλά,
κι' ὁ Κίμων τοὺς ἐρώτησε μετὰ περιεργείας
τί θὰ γενοῦν τὰ σχέδια τὰ περὶ Στρατηγίας.

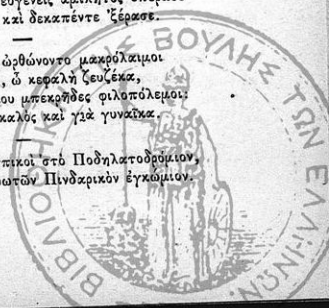
Κι' εἶδα λιμοκοντόρους
πολλοὺς καὶ διαφόρους
μετὸν λεβέντη τὸν παλῶ, μετὸν Ἀλκιβιάδῃ,
νὰ βάζουν ἄσ' ἡμαδί
μυίγαις τῶν καφφενέδων μας καὶ νύφαις φλογεραῖς
καὶ νὰ κρεμοῦν λουκάκινα ἄσ' τῶν σκύλων τῆς οὐράς.

Εἶδα τὸν κόσμον τοῦ συμφοῦ καὶ κόσμον μονοχίτων
κι' εἶδα καὶ τὸν Ἀρμόδιον καὶ τὸν Ἀριστογείτονα,
κι' ἐπρόσφεραν τὰ ζῆρα τῶν κρυμμένα σέ μυρτιαῖς
ἄσ' τοὺς Ροδεσιπέρους τῆς Βουλῆς, ποὺ βγάζουσε φώτιας,
καὶ τοῦτοι ἤσαν τὰ σπαθὶὰ κι' ἐπέταξαν τὰ μύρτα
καὶ μακνωδεῖς ἀναψαν σὰν ἀσφαλείας σπέρτα.

Ἀρχαῖαι Καρούτιδες ἔχρυσαν μενουέτο
μαζὶ μετὸς τῶν γραικῶν
τῆς μόδας Ταναγραῖκας,
κι' ὁ Περικλῆς ὁ παλαιὸς μ' ἐμὲ τὸν Περικλέτο
ἔμπρὸς ἄσ' τοὺς δίκους μας εὐγενεῖς ἀμίλητος ἐπέρασε
καὶ μὴ φορὰ τοὺς ἀκουσε καὶ δεκαπέντε ἔξρας.

Καὶ τσαρουγάδες εὐγενεῖς ὠρθόνοντο μακροχίμοι
κι' ἐξύπνησα κατὰπληκτος, ὁ κεφαλή ζευσεκα,
καὶ τραγουδοῦσαν γύρω μου μετρηθῆς φιλοπόλεμοι
καλὸς εἶμαι γιὰ πόλεμο, καλὸς καὶ γιὰ γυναῖκα.

Φ.—Πάσχα κι' ἀγῶνες ἱππικοὶ στὸ Ποδηλατοδρομιόν,
κι' ἱππὸν κι' ἱππέων περὶ τῶν Πινδαρικῶν ἐγκομιόν.

Ἐκεῖ καὶ πλῆθος ἄλογα καὶ πλῆθος Ἀμαζόνων,
καλλίτερον τῶν παλαιῶν, ποῦ κρατερῶς ἐνίκησε
τὸν νικητὴν Ἀλέξανδρον τὸν πάλαι Μακεδόνα,
καὶ παρὰ τὸν Θεράμδοντα τὸν ποταμὸν κατοίκησε.

Ἐκεῖ γαλόνια λαμπερὰ
καὶ σπάθαις καὶ σπιρούαις,
καὶ παραμάννας καὶ μωρὰ,
ποῦ ἔβηκαν ἀπ' τὴν κούινια.

Ἐκεῖ πολλοὶ γαζέουνα
καὶ ἤλθον καὶ ἀπ' τῆς παράγγαις,
καὶ γόσαις ἐμαζέουνα
καμπόσαι ποιοὶ μάγγαις.

Ἐκεῖ καὶ σπρώξιμο πολὺ, μὴ καὶ παραδαρμένιοι,
τραβῶντας ἀπ' ὄπισθεν τῶν καὶ ἔλη τῶν τὴν σαμήλιας,
καὶ τούτους τοὺς ἀγῶνας μακρὰ ἐτίμησαν καὶ ζῆνοι
καὶ τῆλοχα σὺν ἀνθρώποις χορεύσανε καθόλιχα.

Τότε δὴ τότε, Περικλῆ, τσακίσματ' Ἀμαζόνων,
καὶ νάξια καὶ λιγώματα,
καὶ ἄλλα πολλὰ καμώματα
τῶν νεωτέρων χρόνων

Καὶ φύρδην μίγδην ἄλογα καὶ λογικὰ μαζὶ
καὶ ἰπποταὶ καββαλάρηδες καὶ χάκοντες πεζοί,
καὶ φύρδην μίγδην πρόστιυχαὶ καὶ ντιστεγμὰ ραπάναις,
καὶ Ἐγγλέζικα καὶ Γαλλικὰ, ποῦ ἴφρουσαι λεκανίαις.

Ἐξερκα βλέπω, Περικλῆ, μόνο καὶ μοναχὸ τοῦ
καὶ ἐν ἄλλοις ξερακινῶν,
ψωρήριχο καὶ ἔλεεινο,
καθὼς τὸν Ἀχαμνόντα τοῦ πάλαι Δὺν-Κιχάτου.

Καὶ ἐρώτησα περίεργος τοὺς φέροντας τὰ πρῶτα
σὲ ποῖον ἀνήκει τῆλοχο τῆς τῶσαις ξερακίαις,
καὶ ἐκεῖνοι τοῦτο δειγνόντες σ' ἐμὲ τὸν κεχρῆνῶτα
μοῦπαν πῶς εἶναι τῆλοχο τῆς ψωροεξουσίαις.

Σὲ ἴγιο νὰ καὶ ὁ Θεόδωρος ἰστὴ ράχη του καββάλα
καὶ ἀργίλει τὴν πηλάλας,
καὶ τρέχουν χοροπόδοιχα γὰρ νὰ προσθήσασον τάτι
Ζαχίμης ὁ μουστακιχῆς καὶ ἡ γόβα τοῦ Κορριάτη.

Ἄτι σακάτιχο, τὸ λένε ψόρα,
ὅσο καὶ ἂν δέρνεται δὲν πέρνει ψόρα.
Δὲν ἔχει σέλαις καὶ χαλινάριχα
καὶ μῶλις σέρνει λιγνὰ ποδάριχα.

Ἀνεκδήγητα τὰ βάσανά του,
καὶ γδέρνον λαϊκάριχα τὰ πισινὰ του
μυϊγαὶς ἐλέγγων, καὶ αὐτὸ πονεῖ,
καὶ ἔλο τὸ ζῆνον ἰππεῖς τρανοί.

Ἄκουε πόλεμο, τὸ πρᾶνον φοβοί,
καὶ τότε ἄργηρο λάσπη τὸ κοβεῖ,
κάτω τὴν χαίτη του, κάτω ταῦτιχα,
φεύγει καὶ πίσω του ρίχνει χαρτίχα.

Ὡς τὸσ' ὁ γέρος πετᾷ ἴστων ἄμο
καὶ ἐκεῖνο κάνει πῶς πέρνει δρόμο,

καὶ ὁ Κόντες τρέχει μὲ τὸν Ζαχίμη
γὰρ νὰ προσθάσων τέτοιο ψορῆμι.

Τρέχει καὶ τρέχει μὲ τὸν παπποῦ
καὶ ἔλοι ῥωτοῦνε: ποῦ πάει; ποῦ
πάει νὰ πιάσῃ τὴν Ἄλεποῦ.

Ὁ Θεοδώριχος ὡπὸν καὶ πρῶτα
τρέχει μ' ἐκεῖνο καὶ σταζ' ἰδρωτάς,
καὶ ὁ κόσμος στέκεται καὶ τοὺς κιαλάρει
καὶ κλαίει καὶ ἄλογο καὶ καββαλάρη.

Π. — Αὔριον εἶναι τοῦ Θεομᾶ, καὶ ἐγὼ καθὼς ἐκεῖνον
ἴστα μεγαλεῖα δυσπιστῶ τῶν τωρινῶν Ἐλλήνων.

Φ. — Καὶ ἐγὼ, καμύμενε Περικλῆ, δὲν ἔχω διόλου πίστιν
μῆτε τὴν ελαχίστην
ἴστων κατ' αὐτὰς ἀνάστασιν τῆς εὐκλεοῦς φυλῆς
καὶ ζῶνω τὸ στοράκι μου ἴστας πύλας τῆς Βουλῆς.

Ἐπὶ τοὺς τύπους σανδοξόλων
καὶ ἐπὶ τοὺς ψήφους φαγάδων φίλων
τὰ δακτυλά μου βάζω καὶ ἐγὼ
καὶ τῶνα καὶ ἄλλο φιλολοῦθῶ,
καὶ τοὺς Μεσσίας ἐψυσσα, μὴ
δύσπιστος μένω σὺν τὸν Θεομᾶ.

Καὶ μὲ φέρνον ἄρον ἄρον ἔμπρὸς σὲ μαγικούς καθρέφταις
καὶ μοῦ δειγνόν κατὶ κλέφταις,
ποῦ τὰ ψεύτικα διαμάντιχα τὰ πουλοῦν γι' ἀληθινὰ,
καὶ ἄλλους, ποῦ βουτοῦν ἴστων ἄλειο τῆς μουφοῦσαις κορβανῶν,
καὶ μοῦ λένε: μὴ διατάξῃς καὶ χρυσταῖς καμπάναις ἄκου
καὶ ἔλα πιστέψε μ' ἐμᾶς,
μὴ τοῦ κάκου, μὴ τοῦ κάκου,
μένω δύσπιστος Θεομᾶς.

Βλέπω νέε Μετῆζητιέδων καὶ Ὁσκακνιέδων μεγαλεῖα
καὶ στραφέντα πρὸς τοὺς Τούρκους τὸν συμμακρινὸν μακρινὸν
καὶ ἴστα στέργω τῆς Ἑλλάδος ἀνευρίτω μεταλλεῖα, [τὴν,
ποῦχουν μέσα πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ τὸν λίθον τὸν ψευτίτην.

Βλέπω καὶ ἄλλα, ποῦ μὲ κάνουν νὰ φωνάζω πῶ πῶ πῶ,
μὴ δὲν πρέπει νὰ τὰ πῶ.

Βλέπω πάλιν πῶς προσμένει πολεμάρχους ξεκλωμένους
ἔτοιμος ὁ λουκουμάς,
μ' ἔλα ταῦτα δὲν πιστεύω ἴστων ἀνάστασιν τοῦ γένους
καὶ εἶμαι δύσπιστος Θεομᾶς.

Π. — Καλὰ κάνεις, μὴν πιστεύῃς, σύντροφέ μου κοκκαλάρη,
καὶ ἔνα μόνο νὰ πιστέψῃς πῶς θὰ ξαναφῆς στηλιάρη.
Λοιπὸν ὄρεε τρεῖς σβερακίαις
καὶ καμπόσαις χαστουκίαις.

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Κωδιζ νομοθεσίαις Ἑλληνικῆς, βιβλίον
ἔλην τὴν ἐν ἰστυ νομοθεσίαν κλειον.
Λιακόπουλος Ἡλίας ὁ συγγραφεὺς αὐτῆς,
σπουδαῖος τμηματάρχης, ἀλλὰ καὶ ὕψηγητῆς,
καὶ ἐκδότης ὁ Κολλάρος, ὁ τῆς Ἑστίαις Γιάννης,
μηδεμιχὸς πρὸς τοῦτο φειδόμενος διαπνήας.